

1. čtení: Římanům 12

2. čtení: Jan 2; 1-11

Modlitba: Pane Bože náš, jsi s námi každý den, na každém místě, nejsme nikdy sami. Děkujeme Ti za to.

Děkujeme také za sluneční svit, který nám denně dopřáváš, za sníh, který nám napadl a za déšť, který svlažuje naši zem.

Děkujeme za radosti každého dne, za lidi, které můžeme znát, a za práci či školu, kterou máme.

Chci také prosit za ty, kteří nejsou třeba tak v pohodě. Za ty, kteří si procházejí nějakou životní strastí, za ty, kteří jsou nemocní nebo mají někoho blízkého nemocného. Prosím i za ty, kterým někdo zemřel. Buď s nimi, Pane.

Chtěl bych Tě prosit i za obyvatele států, kde není klid. Zejména pak za obyvatele USA, kde doznívají nepokoje. Také za lidi v Arménii a Ázerbajdžánu, kteří proti sobě opět pozvedli zbraně. Za ty, kdo jsou stíháni státní mocí v Bělorusku. Za truchlíci, kteří přišli o své blízké v letadle do Jakarty. I za všechny, kdo zažívají bolest a trápení, a není o nich slyšet. Dej, prosím, svůj pokoj na ta místa neklidu. Provázej nás i nadále v našich dnech, ukazuj nám svou vůli, a žehnej nám.

Amen.

Sestry a bratři, nestává se často, že bychom si při čtení biblických příběhů říkali „Teda – jejich starosti bych chtěl mít...“. Život Božího lidu byl naplněn těžkostmi a nebezpečím – což je úděl, který ostatně provází židovský národ po celou dobu jeho existence. S lidmi, kterým se skrze Ježíše Krista dostalo pomoci, bychom asi měnit nechtěli.

Byli to lidé chromí, nevidomí, nemocní, hladoví, zmítaní bouří nebo vnitřními démony - anebo dokonce už po smrti... A pak je tu jedna svatební hostina, kde došlo víno.

To je bez pochyby taky nepříjemná situace, ale asi se shodneme, že mezi jinými Ježíšovými příběhy tento poněkud vyčnívá. Skutečně na tom byli svatebčané tak špatně, že to vyžadovalo Boží intervenci? A byla Ježíšova pomoc opravdu tak zásadní, aby o ní evangelista psal jako o „počátku znamení“, která učinil? Co těm lidem vlastně chybělo?

Nevím, jestli ve vás příběh o svatbě v Káni Galilejské vyvolává taky takové rozporuplné pocity. Ale nebylo by na tom nic divného – obecně máme sklon považovat za závažný problém více méně to, co přímo ohrožuje zdraví nebo život člověka. A problémy, které se nás takhle existenčně nedotýkají, podceňujeme. Když má někdo rakovinu nebo mu třeba amputovali nohu – to budeme brát vždycky velice vážně. Ale třeba na psychologa nebo terapeuta se obrátí jen zlomek těch, kdo by jeho pomoc skutečně potřebovali. Ostatní si řeknou „Vždyť se zas tak moc neděje – jsem živý, zdravý, hlady netrpím – tak co bych si stěžoval“. Dokonce i depresi, což je regulární nebezpečná choroba, považuje dodnes mnoho lidí za „blbou náladu, která akorát trvá už nějak moc dlouho“. Naštěstí Bůh tyhle naše méně zjevné potřeby a trápení nepodceňuje – také o tom je dnešní příběh.

Svatebčanům v Káni nechybělo nic, bez čeho by nepřežili. Ale chyběla jim radost. Tedy něco, pro zdárný průběh svatební hostiny dost podstatného. Můžete samozřejmě namítnout, že radovat se dá i bez vína – a měli byste pravdu. Ona je ta jeho role především symbolická. Víno v židovské poezii představovalo radost a taky plnost – prostě, že nic podstatného nechybí. Jan založil na podobných obrazech a jinotajích svoje vyprávění, a tak není divu, že tento příběh jako jediný evangelista zapsal a zařadil ho na tak významné místo. Také v proměnění vody ve víno je potřeba vidět znamení přicházejícího Božího království. Tímto činem Ježíš nevyřešil pouze nedostatek pití, ale především zlepšil kvalitu života všech, kdo na té svatbě byli. Vraťme se ale teď ještě do chvíle, kdy víno došlo a zůstala jen voda.

Na vodě samozřejmě taky není nic špatného – zvláště po celodenním pobytu v poušti člověk ocení, jak skvělý nápoj to je. Voda znamená život. Je nutná k přežití. Ale taky je bez barvy, chuti a zápachu. Představuje tak životní minimum – člověk nezahyne žízní, ale nic víc se o takovém životě říct nedá. A život, kterému chybí barvy, chutě a vůně, představuje svatba v Káni ve chvíli, kdy došlo víno. Do takové situace se může dostat i církev – že bude sice

zajištěná proti existenční nouzi, ale její život se stane fádním a neradostným. A podobně jako v Káni Galilejské, i pro nás vede z *takové situace* jediná cesta ven – když začneme brát vážně Ježíše Krista. To se pak dějí zázraky! Radost se totiž nedá nějak vyrobit – nemůžeme ji ze sebe vyždímat svými silami. Radost se objevuje náhle - často ani nevíme odkud se bere, najednou je tu a všechno dočista promění. Zdroje radosti jsou různé, ale církev má jeden nevyčerpatelný zdroj stále k dispozici – je jím Boží Slovo. Stále znovu se učit mu pozorně naslouchat, je náš hlavní úkol. Bylo to Ježíšovo oslovení, které přimělo služebníky na svatbě, aby se pustili do práce a začali plnit kádě vodou, i když si o tom třeba mysleli svoje. Asi nikdo z nich doopravdy nečekal, to co se stalo stalo vzápětí. Ale taky Ježíše neodbyli. Mohli říct „To je nějaký nesmysl, na to se vykašleme. Budeme poslouchat správce a ženicha – ti rozumí managementu“ Také my se musíme naučit víc spoléhat na zdroje, které máme od Boha, než na ty, které jsme vytvořili svými rukama. Protože ženich ani správce žádné dobré řešení neměli.

Když je člověku ouvej, tak se k radosti nedonutí. Může se nanejvýš vybičovat (třeba s pomocí právě toho vína) k bujarému veselí – nasadit si usměvavou masku a podle amerického úsloví *Keep smiling* (vždy s úsměvem), předstírat, že je mu fajn. Takové opojení může být v neradostných dobách lákavé i pro církev: snaha svézt se na vlně povrchní zábavy a samoučelném jitření emocí, které pro efekt pocukrujeme trochou toho „duchovna“. Nejspíš se tím podaří skleslost na čas přehlušit, otupit. Možná to i přiláká nové lidi – společenství, kde jsou všichni veselí a spokojení, bývají oblíbená. Ale svíravý splín, pocit že nám něco zásadně chybí – ten doopravdy nezmizí. A když pomine opojení, tak se vrátí i s pořádnou kocovinou.

Radost – to je ale něco docela jiného. To není jen lak na povrchu. Radost vyvěrá z nitra. Je to skutečný lék pro skleslou duši. A má tu úžasnou vlastnost, že je nakažlivá. Jeden malý impulz může přinést radost až neuvěřitelnému množství lidí. Radost na rozdíl od opojení nezakrývá problémy. Ale je jako kvalitní koření, díky kterému i těžký - útrapami, ztrátami a obavami naplněný život je zároveň pestrý, chutný a voňavý. Usilovat o tohle ovoce Ducha, znamená především brát Boží Slovo vážně a být připraveni na spoustu namáhavé práce s nejistým výsledkem.

A když se výsledek dostaví – když se situace promění a skleslost se změní v radost, tak se pořád ještě může stát, že to budeme chybně někomu přičítat za zásluhu – tak jako svatební správce ženichovi. Nebo se třeba bude nějaký správce věcí veřejných chtít pochlubit, že to díky němu se teď máme dobře. K takovému omylu snadno dojde tam, kde je Ježíš přijímán jenom jako zajímavý host. V takovém společenství radost po čase vyprchá a zbude z ní jen vybledlá vzpomínka na něco krásného. Ale těm, kdo se Kristem nechají opravdu oslovit – těm, kdo ho skutečně následují, těm může jedna drobná, radostná epizoda proměnit celý život.

Tak mám pro náš sbor takové přání – ať dokážeme zkrotit svoje ega a přijmout roli Božích služebníků. Ať se dokážeme ztišit a pozorně naslouchat Božímu Slovu. A ať jsme připraveni chopit se věder, až k tomu Pán vydá pokyn. Amen

Přímluvná modlitba: Pane náš, přimlouváme se za ty, kdo mají bolest, kdo ztratili někoho blízkého, za ty, kteří jsou těžce nemocní nebo umírají, za ty, kdo už nečekají od života nic dobrého. Buď jim na blízku, těš je a dovol jim v evangeliu slyšet slovo naděje a povzbuzení.

Přimlouváme se za země, kde se válčí, za lidi, kteří jsou na útěku, za pronásledované a vězněné. Prosíme, sešli svého Svatého Ducha, ať působí pokoj mezi lidmi, dej ať znesvářené strany chtějí a umí hledat cesty k sobě.

Přimlouváme se také za církev, za všechny naše bratry a sestry. Dej ať jsme jako jedno tělo, jedna neporušená církev, sloužící všem lidem. Prosíme za ty, kdo v církvi činí závažná rozhodnutí – za synodní radu, za papeže Františka, za biskupy a patriarchy. Dávej jim moudrost, pokoru a odvahu.

Přimlouváme se za naši zemi, za všechny, kdo mají moc. I jim dej pokoru a odvahu, aby dokázali službu druhým postavit nad své vlastní zájmy. Dej ať Duch Svatý vane mezi lidmi a vede je k moudrosti a snášenlivému soužití.

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen